HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

22 ianuarie 2025 *

„Funcție publică – Agenți contractuali – Remunerație – Indemnizație de expatriere – Refuzul acordării indemnizației de expatriere – Calcularea perioadei de referință de cinci ani – Articolul 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut – Răspundere”

În cauza T-1093/23,

AH, reprezentat de A. Guillerme, T. Bontinck și L. Bouchet, avocați,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de T. Bohr și L. Hohenecker, în calitate de agenți,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus din domnul R. da Silva Passos, președinte, doamnele N. Półtorak (raportoare) și I. Reine, domnul P. Nihoul și doamna T. Pynnä, judecători,

grefier: domnul L. Ramette, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii, în special măsura de organizare a procedurii din 11 iulie 2024 și răspunsul Comisiei depus la grefa Tribunalului la 25 iulie 2024,

în urma ședinței din 25 septembrie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea sa formulată în temeiul articolului 270 TFUE, reclamantul, AH, solicită, în primul rând, anularea deciziei Oficiului „Administrarea și Plata Drepturilor Individuale” (PMO) al Comisiei Europene din 9 februarie 2023 prin care i se refuză beneficiul indemnizației de expatriere

* Limba de procedură: franceza.

(denumită în continuare „decizia atacată”), în al doilea rând, „recunoașterea” dreptului său de a beneficia de indemnizația de expatriere începând de la 1 februarie 2023 și, în al treilea rând, repararea prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit ca urmare a deciziei atacate.

Istoricul cauzei

2 Reclamantul este un cetățean italian care locuiește în Bruxelles (Belgia) de la data de 16 mai 2017.

3 La 1 octombrie 2022, reclamantul a fost angajat în calitate de agent contractual GF 1 la Comitetul Regiunilor pentru perioada cuprinsă între 1 octombrie 2022 și 30 septembrie 2023. Odată cu stabilirea drepturilor sale pecuniare cu ocazia angajării în muncă la Comitetul Regiunilor, acesta i-a acordat indemnizația de expatriere prevăzută la articolul 69 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), calculată conform articolului 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statutul menționat.

4 Întrucât a fost recrutat pentru postul de agent contractual GF 1 în cadrul Secretariatului General al Consiliului (SGC), reclamantul și-a încetat activitatea în cadrul Comitetului Regiunilor la 31 ianuarie 2023. În ziua următoare, el a fost angajat în muncă în cadrul SGC.

5 La 9 februarie 2023, PMO a comunicat decizia atacată, de stabilire a drepturilor sale pecuniare cu ocazia angajării în muncă în cadrul SGC.

6 Imediat după primirea deciziei atacate, reclamantul a trimis un e-mail agentului PMO, solicitând să îi fie explicat motivul pentru care nu ar beneficia de indemnizația de expatriere în temeiul angajării sale în cadrul SGC, deși i s-a acordat beneficiul acestei indemnizații pe durata angajării sale la Comitetul Regiunilor, care precedă angajarea sa în muncă în cadrul SGC.

7 Prin e-mailurile din 6 și 7 martie 2023, agentul PMO i-a răspuns reclamantului că, pe de o parte, angajarea sa în cadrul SGC constituia o nouă angajare în muncă, în pofida faptului că contractul său în cadrul SGC urma fără întrerupere angajării sale în cadrul Comitetului Regiunilor. Pe de altă parte, dat fiind că a lucrat și a locuit în Belgia pe parcursul întregii perioade de referință prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut, și anume între 1 august 2017 și 31 iulie 2022, el nu avea dreptul să beneficieze de indemnizația de expatriere.

8 La 28 aprilie 2023, reclamantul a depus o reclamație împotriva deciziei atacate în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut.

9 La 11 august 2023, în calitatea sa de autoritate abilitată să încheie contractele (denumită în continuare „AAIC”), Comisia a adoptat o decizie de respingere a reclamației, comunicată reclamantului în aceeași zi.

Concluziile părților

10 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– recunoașterea dreptului său la indemnizația de expatriere începând de la 1 februarie 2023;

– obligarea Comisiei la plata unei despăgubiri de 5 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

11 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la concluziile în anulare

12 În susținerea concluziilor în anulare, reclamantul invocă două motive. Primul motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere și pe o eroare de drept în ceea ce privește interpretarea articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut. Al doilea este întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări, consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13 În cadrul primului motiv, reclamantul susține că, având în vedere continuitatea funcțională a raportului său de muncă cu Uniunea Europeană și obiectivul indemnizației de expatriere, AAIC a săvârșit o eroare vădită de apreciere și o eroare de drept în ceea ce privește interpretarea articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut atunci când a stabilit din nou perioada de referință cu începere de la angajarea sa în muncă în cadrul SGC.

14 În această privință, în primul rând, reclamantul arată că lipsa unei întreruperi în timp între cele două contracte de muncă ale sale, încheiate cu Comitetul Regiunilor și, respectiv, cu SGC, dovedește existența unei „continuități funcționale” a raportului său de muncă cu administrația Uniunii, care este de natură să conducă la prelungirea automată a dreptului la indemnizația de expatriere acordată la momentul angajării sale în muncă în cadrul Comitetului Regiunilor.

15 Potrivit reclamantului, pe de o parte, din Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), reiese că raportul de muncă al unui agent cu „administrația Uniunii” trebuie apreciat în ansamblul său, indiferent de instituțiile sau organismele angajatoare. Pe de altă parte, atât din această hotărâre, cât și din Hotărârea din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia (T-128/17, EU:T:2018:969), ar reieși că dispozițiile din statut privind raportul de muncă dintre un agent și administrația Uniunii trebuie interpretate astfel încât să fie menținută „continuitatea funcțională” a acestuia.

16 În al doilea rând, reclamantul arată că reiese dintr-o jurisprudență constantă că obiectivul indemnizației de expatriere, astfel cum este stabilit de articolul 4 alineatul (1) din anexa VII la statut, este de a compensa cheltuielile și dezavantajele specifice care rezultă din angajarea în cadrul Uniunii pentru agenții care sunt obligați, ca urmare a acestui fapt, să își schimbe reședința din statul de domiciliu în statul de repartizare și să se integreze într-un mediu nou (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2021, KO/Comisia, T-389/20, nepublicată, EU:T:2021:436, punctul 17 și jurisprudența citată), fără a face distincție după cum este vorba despre angajarea în cadrul unei instituții sau al unui anumit oficiu sau agenții. Prin urmare, în ipoteza în care un agent care și-a mutat inițial reședința în statul de repartizare își schimbă locul de muncă în cadrul

Uniunii, fără a-și schimba statul de repartizare și fără întrerupere între cele două contracte de muncă, continuitatea funcțională a raportului său de muncă cu Uniunea ar fi menținută. Astfel, o asemenea schimbare ar avea un caracter pur formal, fără incidență asupra naturii și a nivelului avantajelor și al costurilor care rezultă pentru un agent din angajarea sa în cadrul Uniunii.

17 Reclamantul adaugă că interpretarea contrară, presupunând că calcularea dreptului la indemnizația de expatriere trebuie să se efectueze la momentul fiecărei angajări în muncă în cazul unor locuri de muncă succesive în instituțiile și oficiile sau agențiile Uniunii situate pe teritoriul aceluiași stat membru, ar avea ca efect discriminarea agenților, pentru care nu există niciun mecanism de mobilitate, în special în raport cu funcționarii și cu agenții menționați la articolul 2 litera (f) din Regimul aplicabil celorlalți agenți (denumit în continuare „RAA”) pentru care există mecanisme de mobilitate între agenții.

18 În al treilea rând, reclamantul arată că AAIC a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că i-a refuzat beneficiul indemnizației de expatriere în temeiul Hotărârii din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia (F-76/11, nepublicată, EU:F:2012:173). De fapt, situația reclamantei din cauza în care s-a pronunțat această hotărâre ar fi diferită de cea a reclamantului, din moment ce aceasta a fost angajată succesiv în cadrul unor agenții ale Uniunii stabilite în state membre diferite.

19 Comisia contestă argumentele reclamantului.

20 În primul rând, Comisia arată, pe de o parte, că Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), și Hotărârea din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia (T-128/17, EU:T:2018:969), conțin o interpretare a noțiunii de „angajare în muncă” care este specifică situației speciale a contribuțiilor la sistemul de pensii al Uniunii. Astfel, din moment ce nu există decât un singur sistem de pensii la care contribuie toți funcționarii și agenții pe tot parcursul încadrării în muncă în cadrul diferitelor instituții și oficii sau agenții ale Uniunii, Curtea și Tribunalul au interpretat această noțiune în lumina continuității funcționale a raportului de muncă al agenților.

21 Pe de altă parte, Comisia susține că nu este necesar să se facă trimitere la Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), și la Hotărârea din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia (T-128/17, EU:T:2018:969), din moment ce există o jurisprudență specifică privind noțiunea de „angajare în muncă” vizată la articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (b) din anexa VII la statut privind indemnizația de expatriere.

22 În al doilea rând, Comisia susține că din jurisprudența citată la punctul 16 de mai sus reiese că stabilirea beneficiului indemnizației de expatriere trebuie să se efectueze la fiecare angajare în muncă la un nou angajator. Astfel, deși nu a existat nicio întrerupere între contractele reclamantului, acestea au fost încheiate cu doi angajatori diferiți, cu personalitate juridică proprie.

23 Comisia consideră, pe de altă parte, că funcționarii și agenții nu se află într-o situație comparabilă. Într-adevăr, din jurisprudență ar reieși că agenții contractuali sau temporari nu au dreptul la mobilitate, în măsura în care RAA nu prevede schimbarea repartizării, contrar normelor aplicabile funcționarilor.

24 În al treilea rând, în ceea ce privește Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia (F-76/11, nepublicată, EU:F:2012:173), Comisia susține că împrejurarea că schimbarea locului de muncă nu are drept consecință schimbarea statului de repartizare nu repune în discuție aplicarea acestei hotărâri. Astfel, întemeindu-se pe acesta, în Hotărârea din 13 iulie 2018, Quadri di

Cardano/Comisia (T-273/17, EU:T:2018:480), Tribunalul ar fi constatat lipsa continuității diferitelor contracte între reclamant și diferitele instituții, oficii și agenții ale Uniunii stabilite în același stat membru.

25 În această privință, trebuie amintit că articolul 92 din RAA, aplicabil reclamantului în calitate de agent contractual, prevede, prin trimiteri succesive la articolele 20 și 21 din RAA, că agenții contractuali pot beneficia de indemnizația de expatriere instituită la articolul 69 din statut, ale cărei modalități de acordare sunt stabilite la articolul 4 din anexa VII la statut.

26 Potrivit articolului 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut, indemnizația de expatriere, egală cu 16 % din valoarea totală a salariului de bază, precum și a alocației pentru locuință și a alocației pentru creșterea copilului plătite funcționarului, se acordă funcționarului care îndeplinește cumulativ două condiții, și anume:

– nu are și nu a avut niciodată cetățenia statului pe teritoriul căruia se află locul său de repartizare și

– în mod obișnuit, nu a locuit și nu și-a exercitat activitatea profesională principală pe teritoriul european al statului respectiv, în cursul celor cinci ani care expiră cu șase luni înainte de angajarea sa în muncă; pentru aplicarea prezentei dispoziții, situațiile ce rezultă din serviciile efectuate pentru un alt stat sau organizație internațională nu se iau în considerare.

27 Din decizia de respingere a reclamației reiese că perioada de referință de cinci ani prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut a fost stabilită de la 1 august 2017 la 31 iulie 2022, respectiv perioada de cinci ani care expiră cu șase luni înainte de 1 februarie 2023, data recrutării reclamantului de către SGC.

28 AAIC a considerat astfel că angajarea reclamantului în cadrul SGC constituia o nouă „angajare în muncă”, întemeindu-se pe Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia (F-76/11, nepublicată, EU:F:2012:173). Astfel, la punctul 20 din decizia de respingere a reclamației, AAIC s-a referit la această hotărâre, explicând că un „funcționar sau agent care a fost angajat succesiv de instituții, oficii sau agenții ale Uniunii diferite, cu personalități juridice proprii, nu se poate prevala de continuitatea între diferitele contracte” și că un „nou contract încheiat cu un alt angajator presupune discontinuitatea raportului de muncă”.

29 Din moment ce în formularul de angajare în muncă reclamantul a indicat că a ajuns în Belgia la 16 mai 2017, AAIC a constatat, la punctele 26 și 27 din decizia de respingere a reclamației, că el își stabilise reședința obișnuită în Bruxelles pe parcursul întregii perioade de referință și, prin urmare, că nu avea dreptul să beneficieze de indemnizația de expatriere.

30 Reclamantul contestă această concluzie, apreciind că perioada de referință pentru stabilirea dreptului la indemnizația de expatriere ar trebui calculată începând cu prima sa angajare în muncă în cadrul Uniunii, care a avut loc la 1 octombrie 2022, în cadrul Comitetului Regiunilor. Astfel, întrucât a ajuns în Belgia la 16 mai 2017, el nu ar fi avut reședința obișnuită în această țară pe toată perioada astfel stabilită (și anume de la 1 aprilie 2017 la 31 martie 2022) și, corelativ, beneficiul indemnizației de expatriere care i-a fost acordat la momentul angajării sale în muncă la Comitetul Regiunilor ar fi trebuit să fie prelungit în mod automat.

31 Reclamantul arată că, ținând seama de obiectivul indemnizației de expatriere, în lipsa unei întreruperi între cele două contracte de muncă ale sale, schimbarea angajatorului în cadrul Uniunii, care nu a avut drept consecință o schimbare a statului de repartizare, are un caracter pur formal, fără incidență asupra naturii și a nivelului cheltuielilor și al dezavantajelor care rezultă pentru el din angajarea în cadrul Uniunii.

32 În această privință, după cum în mod întemeiat susține reclamantul, indemnizația de expatriere are ca obiect compensarea cheltuielilor și a dezavantajelor specifice care rezultă din angajarea în cadrul Uniunii pentru funcționarii și agenții care sunt obligați, ca urmare a acestui fapt, să își schimbe reședința din statul de domiciliu în statul de repartizare și să se integreze într-un mediu nou (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2021, KO/Comisia, T-389/20, nepublicată, EU:T:2021:436, punctul 17 și jurisprudența citată).

33 Este adevărat că, ținând seama de acest obiectiv, Tribunalul Funcției Publice a statuat că dispozițiile articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut trebuie interpretate în sensul că, atunci când o persoană care solicită să beneficieze de indemnizația de expatriere a lucrat pentru mai multe agenții distincte, data la care expiră perioada de referință este cea a angajării în muncă a acestei persoane în cadrul agenției vizate, astfel cum este prevăzută de contractul de agent temporar în temeiul căruia se solicită beneficiul indemnizației de expatriere (Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia, F-76/11, EU:F:2012:173, punctul 46).

34 Cu toate acestea, trebuie arătat că situația reclamantei din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia (F-76/11, EU:F:2012:173), era diferită de cea a reclamantului în speță. După cum susține reclamantul, în cauza în discuție, luarea în considerare a noii angajări în muncă era justificată de împrejurări specifice, și anume faptul că încheierea unui nou contract a determinat o schimbare a statului de repartizare al reclamantei. Astfel, Tribunalul Funcției Publice a statuat că este cert că o persoană recrutată de o agenție după ce a lucrat pentru o altă agenție pe teritoriul unui alt stat membru se află în situația de a fi „expatriată”, întrucât trebuie să se integreze într-un mediu nou (Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia, F-76/11, EU:F:2012:173, punctul 46).

35 Comisia susține că interpretarea articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut reținută în Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia (F-76/11, EU:F:2012:173), a fost urmată de Tribunal în jurisprudența sa ulterioară, din care ar reieși că stabilirea drepturilor pecuniare, inclusiv a beneficiului indemnizației de expatriere, trebuie efectuată la fiecare angajare în muncă la un nou angajator.

36 În această privință, este necesar să se observe că, în Hotărârea din 14 iulie 2021, KO/Comisia (T-389/20, nepublicată, EU:T:2021:436, punctul 45), în Hotărârea din 15 septembrie 2021, LF/Comisia (T-466/20, EU:T:2021:574, punctul 113), precum și în Hotărârea din 13 iulie 2018, Quadri di Cardano/Comisia (T-273/17, EU:T:2018:480, punctul 112), Tribunalul a statuat în esență că, în lipsa unei continuități a diferitelor contracte încheiate între un agent și instituțiile și oficiile sau agențiile Uniunii care îl angajează succesiv, stabilirea drepturilor pecuniare ale persoanei interesate, inclusiv a beneficiului indemnizației de expatriere, trebuie realizată la fiecare angajare în muncă la un nou angajator. Tribunalul a precizat că, în consecință, perioada de referință, precum și faptele pertinente care trebuie luate în considerare pentru examinarea condițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut sunt diferite la fiecare contract și că, în aceste împrejurări, la momentul angajării sale în muncă în cadrul unei instituții, persoana în cauză nu se poate prevala de deciziile precedente privind acordarea indemnizației de expatriere.

37 După cum susține Comisia, în niciuna dintre cauzele citate la punctul 36 de mai sus, Tribunalul nu a recunoscut existența unei continuități între diferitele contracte încheiate între agent și instituțiile și oficiile sau agențiile Uniunii care să justifice ca noua instituție sau agenție să nu stabilească din nou beneficiul indemnizației de expatriere, având în vedere încheierea unui nou contract cu noul angajator.

38 Cu toate acestea, trebuie să se constate că situațiile reclamanților în discuție în aceste cauze erau diferite de situația reclamantului în speță.

39 În ceea ce privește cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 iulie 2021, KO/Comisia (T-389/20, nepublicată, EU:T:2021:436), o întrerupere de peste un an a intervenit între două contracte încheiate cu Comisia (Hotărârea din 14 iulie 2021, KO/Comisia, T-389/20, nepublicată, EU:T:2021:436, punctul 5). Pe de altă parte, refuzul acordării indemnizației de expatriere era justificat de faptul că, în acea cauză, reclamantul își stabilise centrul obișnuit al intereselor sale în statul său de repartizare, și anume în Belgia, cu mult înainte de începutul perioadei de referință (Hotărârea din 14 iulie 2021, KO/Comisia, T-389/20, nepublicată, EU:T:2021:436, punctele 30-32).

40 În ceea ce privește cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 15 septembrie 2021, LF/Comisia (T-466/20, EU:T:2021:574), chiar dacă contractele reclamantului din acea cauză nu au determinat schimbarea statului de repartizare, ele au fost încheiate cu doi angajatori diferiți și erau separate de o perioadă de patru luni în care reclamantul era înregistrat ca persoană aflată în căutarea unui loc de muncă (Hotărârea din 15 septembrie 2021, LF/Comisia, T-466/20, EU:T:2021:574, punctul 113).

41 În ceea ce privește cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 13 iulie 2018, Quadri di Cardano/Comisia (T-273/17, EU:T:2018:480), deși reclamantul a încheiat mai multe contracte cu agenții și instituții stabilite în același stat membru, a intervenit o întrerupere între unele dintre aceste contracte (Hotărârea din 13 iulie 2018, Quadri di Cardano/Comisia, T-273/17, EU:T:2018:480, punctul 112). Cu toate acestea, din acea hotărâre reiese că nu a existat o întrerupere în timp între ultimele două contracte încheiate între reclamant și agențiile în cauză și că, pe de altă parte, reclamantul beneficiase în mod eronat de indemnizația de expatriere în cursul primului dintre aceste două contracte (Hotărârea din 13 iulie 2018, Quadri di Cardano/Comisia, T-273/17, EU:T:2018:480, punctele 24-26 și 29).

42 Astfel, în cauzele examinate mai sus, a intervenit o întrerupere în timp între contractele încheiate de agenți cu instituțiile și agențiile Uniunii. Or, această împrejurare lipsește în speță, în măsura în care reclamantul a început să lucreze pentru SGC în ziua următoare expirării contractului său cu Comitetul Regiunilor.

43 Pe de altă parte, este necesar să se arate că din răspunsul Comisiei la măsura de organizare a procedurii din 25 iulie 2024 reiese că abordarea adoptată de PMO în speță nu era în mod necesar urmată de alte instituții și agenții ale Uniunii. În această privință, rezultă că, pentru anumite instituții ale Uniunii, cu condiția să nu existe o întrerupere în timp între contracte și să nu se schimbe statul de repartizare, schimbarea angajatorului în cadrul Uniunii nu are incidență asupra dreptului la indemnizația de expatriere. În această ipoteză, nu este necesar să se stabilească din nou dreptul la indemnizația de expatriere, ci trebuie menținut dreptul stabilit de angajatorul precedent, cu excepția cazului în care acesta a săvârșit o eroare evidentă în stabilirea dreptului respectiv.

44 În speță, părțile nu contestă că reclamantul și-a încetat activitatea în cadrul Comitetului Regiunilor după ce a fost recrutat de SGC (a se vedea punctul 4 de mai sus) și că nu a existat, așadar, o întrerupere în timp între contractul încheiat cu Comitetul Regiunilor și cel încheiat cu SGC. În plus, din moment ce Comitetul Regiunilor și SGC se află în Belgia, schimbarea locului de muncă nu a determinat o schimbare a statului de repartizare.

45 Ținând seama de obiectivul indemnizației de expatriere, amintit la punctul 32 de mai sus, este necesar să se observe că situația reclamantului, astfel cum a fost stabilită la momentul angajării sale în muncă la Comitetul Regiunilor, nu s-a schimbat la momentul angajării sale în cadrul SGC. Situația este aceeași și în ceea ce privește cheltuielile și dezavantajele pe care indemnizația de expatriere urmărește să le compenseze.

46 În lumina celor de mai sus, trebuie să se constate că, în speță, lipsa unei întreruperi temporale între contractele încheiate de reclamant în mod succesiv cu Comitetul Regiunilor și cu SGC, precum și faptul că acesta nu și-a schimbat statul de repartizare permit să se constate că, în pofida schimbării angajatorului, în speță exista o continuitate între contractele reclamantului care justifică menținerea dreptului său la beneficiul indemnizației de expatriere stabilit cu ocazia angajării sale în muncă în cadrul Comitetului Regiunilor.

47 În consecință, este necesar să se concluzioneze că PMO a săvârșit o eroare vădită de apreciere și o eroare de drept în ceea ce privește interpretarea articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut atunci când i-a refuzat reclamantului dreptul de a beneficia de indemnizația de expatriere cu ocazia angajării sale în cadrul SGC.

48 Prin urmare, se impune admiterea primului motiv și anularea hotărârii atacate, fără a fi necesară examinarea celorlalte argumente și a celui de al doilea motiv, invocate de reclamant.

Cu privire la cererea de recunoaștere a dreptului reclamantului de a primi indemnizația de expatriere

49 Reclamantul solicită Tribunalului să își exercite competența de fond pentru a recunoaște existența dreptului său de a primi indemnizația de expatriere începând de la 1 februarie 2023.

50 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul unei acțiuni în anulare, instanța Uniunii nu poate, fără a aduce atingere prerogativelor autorității administrative, să dispună ca o instituție a Uniunii să ia măsurile pe care le implică executarea unei hotărâri prin care se dispune anularea unei decizii (a se vedea Hotărârea din 14 septembrie 2011, Marcuccio/Comisia, T-236/02, nepublicată, EU:T:2011:465, punctul 163 și jurisprudența citată).

51 Cu toate acestea, în litigiile de natură financiară, Tribunalul dispune de competența de fond în temeiul articolului 91 alineatul (1) a doua teză din statut care îl învestește cu sarcina de a oferi o soluție completă litigiilor cu care este sesizat, cu alte cuvinte de a se pronunța asupra tuturor drepturilor și obligațiilor agentului, sub rezerva posibilității de punere în sarcina instituției respective, sub controlul său, a executării unei părți a hotărârii în condițiile pe care el le stabilește (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Weißenfels/Parlamentul, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punctul 67).

52 Reprezintă „litigii de natură financiară” în sensul articolului 91 alineatul (1) a doua teză din statut nu doar acțiunile în răspundere introduse de agenți împotriva unei instituții, ci și toate cele care au ca obiect plata de către o instituție în favoarea unui agent a unei sume despre care acesta consideră

că îi este datorată în temeiul statutului sau al unui alt act care reglementează raporturile lor de muncă. Este, așadar, de competența instanței Uniunii să pronunțe, dacă este cazul, o hotărâre prin care obligă o instituție să plătească o sumă la care reclamantul are dreptul în temeiul statutului sau al unui alt act juridic (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Weißenfels/Parlamentul, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punctele 65 și 68), sau să recunoască existența unui drept de a beneficia de indemnizații (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2007, Asturias Cuerno/Comisia, T-473/04, EU:T:2007:184, punctul 23 și jurisprudența citată).

53 În speță, din cuprinsul punctului 47 de mai sus reiese că PMO i-a refuzat în mod eronat reclamantului dreptul de a beneficia de indemnizația de expatriere cu ocazia angajării sale în cadrul SGC și că, prin urmare, reclamantul are dreptul la beneficiul indemnizației menționate începând de la 1 februarie 2023 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iunie 2007, Asturias Cuerno/Comisia, T-473/04, EU:T:2007:184, punctul 77).

Cu privire la concluziile în despăgubire

54 Reclamantul susține că decizia atacată i-a cauzat un prejudiciu moral pe care îl evaluează la 5 000 de euro.

55 Comisia solicită respingerea concluziilor în despăgubire.

56 În cadrul unei cereri de despăgubiri formulate de un funcționar sau de un agent, angajarea răspunderii Uniunii presupune îndeplinirea a trei condiții cumulative, și anume nelegalitatea comportamentului reproșat instituțiilor, caracterul real al pretinsului prejudiciu și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul nelegal și prejudiciul invocat [a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2023, QN/eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, punctul 198 (nepublicată) și jurisprudența citată].

57 Cu toate acestea, anularea unui act afectat de nelegalitate poate constitui în sine o reparare adecvată și în principiu suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care acest act l-ar fi putut cauza, cu excepția cazului în care reclamantul demonstrează că a suferit un prejudiciu moral care nu poate fi reparat integral prin această anulare [a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2023, QN/eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, punctul 199 (nepublicată) și jurisprudența citată].

58 În speță, reclamantul atribuie prejudiciul moral invocat unei dezamăgiri și unei pierderi a motivației pe care le-ar fi suferit ca reacție la comportamentul nelegal al PMO, precum și timpului pierdut cu demersurile pe care le-a întreprins pentru a-și valorifica drepturile.

59 În această privință, din jurisprudență reiese că sentimentul de nedreptate și suferințele pe care le ocazionează faptul că o persoană trebuie să desfășoare o procedură precontencioasă, apoi contencioasă, pentru a i se recunoaște drepturile pot constitui un prejudiciu care se poate deduce din simplul fapt că administrația a săvârșit nelegalități. Acest prejudiciu este reparabil atunci când nu este compensat de satisfacția rezultată din anularea actului în cauză (Hotărârea din 28 mai 2020, Cerafogli/BCE, T-483/16 RENV, nepublicată, EU:T:2020:225, punctul 448).

60 În împrejurările speței, întrucât reclamantul a invocat, cu titlu de nelegalități care afectează decizia atacată, o eroare vădită de apreciere și o eroare de drept în ceea ce privește interpretarea articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut, reținute de Tribunal pentru a anula această decizie, este necesar să se considere că prejudiciul moral invocat este reparat în mod adecvat și suficient prin anularea deciziei atacate.

61 Rezultă că se impune respingerea concluziilor în despăgubire ale reclamantului.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

63 Întrucât Comisia a căzut în esență în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de reclamant, conform concluziilor acestuia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

declară și hotărăște:

1) Anulează decizia Oficiului „Administrarea și Plata Drepturilor Individuale” (PMO) al Comisiei Europene din 9 februarie 2023 de a nu îi acorda lui AH beneficiul indemnizației de expatriere.

2) AH are dreptul de a beneficia de indemnizația de expatriere, prevăzută la articolul 4 din anexa VII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene, începând de la 1 februarie 2023.

3) Respinge în rest acțiunea.

4) Obligă Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

da Silva Passos Półtorak Reine

Nihoul Pynnä

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 22 ianuarie 2025.

Grefier Președinte
V. Di Bucci R. da Silva Passos